

Joels bok og Laodikea-menigheten blant Syvendedags Adventistene - Nummer tjue-ni

Jeff Pippenger

2026-01-14

Nummer tjue-ni

Den femte messianske profetien i Matteusboken er veimerket for skuffelse og død. Den 18. juli 2020 drepte den falske forutsigelsen om ødeleggelsen av Nashville Elia og Moses.

Det femte messianske veimerket er skuffelsen den 18. juli 2020

Da ble det oppfylt som var talt ved profeten Jeremia, som sier: I Rama ble det hørt en røst, klage og gråt og stor sorg, Rakel som gråter over sine barn, og ville ikke la seg trøste, fordi de ikke er mer. Matteus 2:17, 18.

Forutsigelse

Så sier Herren: En røst ble hørt i Rama, klage og bitter gråt; Rakel gråter over sine barn og ville ikke la seg trøste over sine barn, fordi de ikke var mer. Jeremia 31:15.

Moses og Elia blir drept i gatene i Sodoma og Egypt. Det siste utsagnet i Det gamle testamente fastslår at Elia skulle komme før Herrens store og forferdelige dag. Den forferdelige dagen begynner når Mikael står fram i Daniel tolv, og kunngjør i Åpenbaringen tjue-to at «den rettferdige og den urettferdige» skal forbli i den tilstanden i all evighet.

Og på den tiden skal Mikael stå fram, den store fyrsten som står som vern for ditt folks barn; og det skal komme en trengselstid slik det ikke har vært siden det fantes noe folkeslag og inntil den samme tid. Og på den tiden skal ditt folk bli frelst, hver den som blir funnet oppskrevet i boken. Daniel 12:1.

Den som gjør urett, skal fortsatt gjøre urett; og den som er uren, skal fortsatt være uren; og den som er rettferdig, skal fortsatt være rettferdig; og den som er hellig, skal fortsatt være hellig. Åpenbaringen 22:11.

Elia må tre fram før nådetiden avsluttes, og han blir drept og oppstår igjen i Åpenbaringen elleve, like før nådetiden avsluttes. Han oppstår igjen og fremsetter sitt budskap inntil nådetiden avsluttes, hvorpå det så finner sted en annen oppstandelse, av rettferdige og ugudelige.

Og mange av dem som sover i jordens støv, skal våkne opp, noen til evig liv, og noen til skam og evig avsky. Daniel 12:2.

Den særlige oppstandelsen etterfølges av Kristi annet komme, hvor de rettferdige døde blir oppreist, og deretter tusen år hvor de hellige dømmer de fortapte. Ved slutten av de tusen år finner det sted enda en oppstandelse og Kristi tredje komme. Rekken av profetiske oppstandelser omfatter oppstandelsen av det pavelige dyret, men hver av oppstandelsene er et særskilt emne i Guds

profetiske Ord. Den 18. juli 2020 begikk den laodikeiske bevegelsen av de hundre og førtifire tusen selvmord ved å gjøre opprør mot Kristi befaling som forbyr tidsanvendelser utover 1844.

Da ble en røst hørt i Rama, som betyr stolthet og selvopphøyelse. Rakel, som betyr en god reisende, sørger fordi Moses og Elia ikke er der, og enda viktigere, de kan ikke trøstes. De har ingen trøst, og Den Hellige Ånd er Trøsteren, som ville bli sendt da røsten i ørkenen begynte i juli 2023.

Disse tingene skjer like før nådetiden avsluttes, og ifølge Åpenbaringen blir Jesu Kristi åpenbaring avforseglet like før nådetiden avsluttes. Denne avforseglingen er det som oppvekker Moses og Elia, som også er Rakel, den gode reisende, som hadde grått og sørget over sine barn og ikke lot seg trøste. Hennes sorg vendes til glede når disse barna blir oppreist.

Og han sier til meg: Besegl ikke ordene i profetien i denne bok; for tiden er nær. Åpenbaringen 22:10.

Moses og Elia var døde i gatene i Sodoma og Egypt, og likesom med Kristus skulle de hundre og førtifire tusen bli kalt ut av Egypt da innsamlingen begynte i juli 2023.

Den sjette messianske veimerkingen er utkallelsen fra Egypt i juli 2023

Og han ble der inntil Herodes' død, for at det skulle bli oppfylt som Herren hadde talt ved profeten, som sier: Ut av Egypt kalte jeg min sønn. Matteus 2:15.

Forutsigelse

Da Israel var ung, elsket jeg ham, og fra Egypt kalte jeg min sønn. Hosea 11,1.

Døde i den egyptiske gate kaller en himmelsk røst fra ødemarken Esekiels dal med døde ben til live. Denne røsten begynte å lyde i juli 2023.

Og etter tre og en halv dag kom livsånden fra Gud inn i dem, og de stod på sine føtter; og stor frykt falt på dem som så dem. Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: Kom hit opp. Og de steg opp til himmelen i en sky; og deres fiender så dem. Åpenbaringen 11:11, 12.

Gud kaller sin Sønn ut av Egypt, og Han kalte også Moses ut av Egypt; for Moses som alfa og Jesus som omega representerer erfaringen til de hundre og førtifire tusen, som synger Moses' og Lammets sang. Denne sangen innbefatter kallet ut av Egypt. I Esekiel fremstilles to trinn, som var forutskygget ved de to trinnene i skapelsen av Adam. Først formes legemet, og deretter blåses livets ånde inn i legemet, og det blir da levende. I Åpenbaringen elleve er det første trinnet at Guds Ånd farer inn i de drepte, og de stilte seg så på sine føtter. Når de står, er de Guds hær. Det som formidler Ånden i kapittel elleve, er fremstilt ved Esekiels første profeti. Røsten i ørkenen er det profetiske budskap ledsaget av Den Hellige Ånd.

Matteusboken inneholder de tolv kapitlene som er omegaaen til de tolv kapitlene i Første Mosebok, og som utgjør to vitner som representerer pakten med de hundre og førtifire tusen. Disse menn og kvinner blir beseglet for evigheten i et forhold der guddommelighet er forenet med deres

menneskelighet. De blir tegnet for arbeiderne i den ellefte time.

«Den Hellige Ånds gjerning er å overbevise verden om synd, om rettferdighet og om dom. Verden kan bare advares ved å se dem som tror sannheten, helliget ved sannheten, handle etter høye og hellige prinsipper og i opphøyd, høy forstand vise skillelinjen mellom dem som holder Guds bud, og dem som tramper dem under sine føtter. Åndens helliggjørelse markerer forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydelig bli vist hva dyrets merke er. Det er å holde søndagen. De som, etter å ha hørt sannheten, fortsatt betrakter denne dagen som hellig, bærer signaturen til syndens menneske, han som tenkte å forandre tider og lover.» Bible Training School, 1. desember 1903.

Fanen for de hundre og førtifire tusen når de blir kalt opp til himmelen i kapittel elleve i Åpenbaringen, er at de først blir kalt ut av Egypt, som er stedet hvor de ble drept. En røst fra ødemarken kaller dem ut av Egypt, for at de skal være tegnet for arbeiderne i den ellefte time. Deres oppstandelse i 2024 er også fremstilt som en fødsel, og som en oppvåkning, alt etter hvilken illustrasjon som identifiseres. Når det gjelder en fødsel, er de dem som oppfyller lignelsen om de ti jomfruene, og i denne forstand er deres fødsel en jomfrufødsel, og de er tegnet.

Det sjuende messianske veimerket er 2024

Alt dette skjedde for at det skulle oppfylles som Herren hadde talt ved profeten, som sier: Se, en jomfru skal bli med barn og føde en sønn, og de skal gi ham navnet Immanuel, som oversatt betyr: Gud med oss. Matteus 1:22, 23.

Forutsigelse

Derfor skal Herren selv gi dere et tegn: Se, en jomfru skal bli med barn og føde en sønn, og hun skal gi ham navnet Immanuel. Jesaja 7,14.

Det var tegn i Moses' og Kristi historie, slik det også var i millerittisk historie. I de siste dager vil laodikeisk adventisme søke etter et tegn, og deres eneste tegn er Jonas' tegn. Det finnes også et tegn for dem som blir oppreist i 2024. Deres tegn er «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks.

Og dette skal være et tegn for deg: Dette år skal dere ete det som vokser av seg selv, og i det andre år det som springer frem av det samme; men i det tredje år skal dere så og høste og plante vingårder og ete deres frukt. Og den rest som slipper unna av Judas hus, skal atter slå rot nedover og bære frukt oppover. For fra Jerusalem skal en rest gå ut, og de som slipper unna fra Sions berg; Herren, herskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette. 2 Kong 19:29–31.

Og dersom dere sier: Hva skal vi ete i det sjuende året? Se, vi skal ikke så og ikke samle inn vår grøde. Da vil jeg by min velsignelse å være over dere i det sjette året, så det skal bære frukt for tre år. Og dere skal så i det åttende året og ennå ete av den gamle grøden inntil det niende året; inntil dens grøde kommer inn, skal dere ete av det gamle forråd. Leviticus 25:20–22.

De som unnslipper, fremstilles også som Israels utstøtte, og de ble støtt ut av sine brødre som hatet dem. Deres brødre støttet dem ut, for de hatet dem fordi de ikke kunne gjendrive sabbatssannheten

som er fremstilt ved Moses' «sju tider».

Herren bygger Jerusalem; han samler Israels fordrevne. Salmenes 147:2.

Herren begynte å samle levningen i juli 2023, og levningen er Israels «utstøtte». I juli 2023 rakte Han ut sin hånd for annen gang for å samle sine utstøtte. Han rakte ut sin hånd i 1849 for annen gang, i forkant av omega-lyset om Mose syv tider i 1856. Alfa-lyset ble representert ved Millers første profetiske oppdagelse — Mose syv tider.

Og på den dag skal en rot av Isai stå som et banner for folkene; til ham skal hedningefolkene søke, og hans hvilested skal være herlig. Og det skal skje på den dag at Herren igjen, for andre gang, skal rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, dem som er blitt igjen, fra Assyria og fra Egypt og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øyer. Og han skal reise et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Jesaja 11:10–12.

Når de utstøtte blir løftet opp som tegnet, vil de da samle arbeiderne i den ellevte time, som «bare kan advares ved å se» «forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en falsk hviledag». Tegnet for arbeiderne i den ellevte time er de utstøtte, og tegnet PÅ de utstøtte er gåten om å ete «i dette år det som vokser av seg selv, og i det annet år det som springer opp av det samme; og i det tredje år skal I så og høste og plante vingårder og ete deres frukt.»

Passasjens gåte er at den representerer «de sju tider» i Tredje Mosebok tjuefem og tjuseks. Landets sabbatshvile er en del av pakten som kjennetegner enten velsignelsen eller forbannelsen, alt etter om man holder eller forkaster hvilen i det sjuende året for det lovede land. Tegnet på de hundre og førtifire tusen er den delen av paktens trefoldige løfte som blir representert ved landets sabbat i det sjuende året. Den grunnleggende sannheten om «de sju tider» identifiserer ett av paktens tre elementer, den pakten som lover et nytt hjerte og sinn, og et nytt legeme, og også et land å bo i.

Sabbat på den sjuende dag er tegnet mellom Gud og Hans folk, men denne sabbaten på den sjuende dag representerer også det paktsansvaret som ble gitt til det gamle Israel. De skulle være beskytterne, de betrodde forvalterne av De ti bud. Søster White er tydelig på at det moderne Israel i 1844, i samsvar med det gamle Israel, ble gjort til de betrodde forvalterne ikke bare av De ti bud, men også av Guds profetiske Ord.

«Gud har kalt sin menighet i denne tid, slik Han kalte det gamle Israel, til å stå som et lys på jorden. Ved sannhetens mektige kløyver, den første, den annen og den tredje engels budskap, har Han skilt dem fra kirkene og fra verden for å føre dem inn i en hellig nærhet til seg selv. Han har gjort dem til betrodde forvaltere av sin lov og har overgitt dem de store profetiske sannheter for denne tid. Likesom de hellige gudsord som ble betrodd det gamle Israel, er disse en hellig tillit som skal meddeles verden. De tre englene i Åpenbaringen 14 fremstiller det folk som tar imot lyset fra Guds budskap og går ut som Hans sendebud for å la advarselen lyde over jordens lengde og bredde.» Testimonies, bind 5, 455.

De ti bud er representert ved tegnet på sabbaten på den sjuende dag, og profetiens lover er representert ved sabbaten i det sjuende år. Laodikeisk syvendedagsadventisme vil bli dypt til skamme når de går fra borde og begynner å tilbe solen, men sabbatsbudet som de først forkastet, er Moses' «sju tider».

For å vinne det lovede land må Guds folk forstå og holde i hevd ikke bare sabbaten på den sjuende dag, men også sabbaten i det sjuende år. Laodikeisk adventisme kan ikke tilbakevise denne bibelske sannhet, skjønt de dekker den med løgner. Dette er roten til deres hat, som får dem til å støte ut dem som skal være banneret.

«De fleste i min fars familie var fullt troende i adventen, og for å bære vitnesbyrd om denne herlige læren ble syv av oss på én og samme tid utstøtt av metodistkirken. På denne tiden var profetens ord overmåte dyrebare for oss: 'Eders brødre, som hater eder, som støter eder ut for mitt navns skyld, sier: La Herren bli herliggjort! Men han skal komme til syne til eders glede, og de skal bli til skamme.' Jesaja 66:5.»

«Fra denne tid og frem til desember 1844 var mine gleder, prøvelser og skuffelser lik dem hos mine kjære adventvenner omkring meg. På denne tiden besøkte jeg en av våre adventsøstre, og om morgenen knelte vi ved familiens alter. Det var ikke en opphissende anledning, og vi var bare fem til stede, alle kvinner. Mens jeg ba, kom Guds kraft over meg slik jeg aldri før hadde kjent det. Jeg ble hensatt i et syn av Guds herlighet, og syntes å stige høyere og høyere opp fra jorden, og fikk se noe av adventfolkets reise til den hellige stad, slik den er fremstilt nedenfor.» Early Writings, 13.

Ellen Whites første syn ble gitt da fem kvinner (som representerte fem kloke jomfruer) var samlet sammen etter å ha blitt drevet ut av sine brødre, som hatet dem. De hatet dem på grunn av læren om det annet komme, og således foregriper dette de utstøtte i de siste dager.

«Jeg så at den navnkristne kirke og navnkristne adventister, lik Judas, ville forråde oss til katolikkene for å vinne deres innflytelse til å komme sannheten imot. De hellige vil da være et ubemerket folk, lite kjent av katolikkene; men kirkene og de navnkristne adventistene som kjenner til vår tro og våre skikker (for de hatet oss på grunn av sabbaten, fordi de ikke kunne gjendrive den), vil forråde de hellige og angi dem til katolikkene som sådanne som ringeakter folkets institusjoner; det vil si at de holder sabbaten og ringeakter søndagen.»

«Deretter oppfordrer katolikkene protestantene til å gå fram og utsteder et dekret om at alle som ikke vil holde ukens første dag i stedet for den sjuende dag, skal drepes. Og katolikkene, hvis antall er stort, vil stå ved protestantenes side. Katolikkene vil gi sin makt til dyrets bilde. Og protestantene vil arbeide slik deres mor arbeidet før dem, for å ødelegge de hellige. Men før deres dekret bærer eller frambringer frukt, vil de hellige bli utfridd ved Guds røst.» Spalding and Magan, 1, 2.

De «navnkristne» («kun i navnet») «adventistene ville, lik Judas, forråde oss til katolikkene». De gjorde det fordi «de hatet» de utstøtte «på grunn av sabbaten». Navnkristne adventister bekjenner å holde den syvendedags sabbat, så dette kan ikke være den sabbat det her siktes til. De hater de utstøtte, for de vet at de ikke kan gjendrive den grunnleggende sannhet om Moses' syv tider, som

var Elias' alfa-forståelse i William Millers person.

«Gud gir oss ikke et nytt budskap. Vi skal forkynne det budskapet som i 1843 og 1844 førte oss ut fra de andre kirkene.» Review and Herald, 19. januar 1905.

«Alle budskapene som ble gitt fra 1840–1844, skal nå fremsettes med kraft, for det er mange mennesker som har mistet orienteringen. Budskapene skal gå ut til alle menighetene.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

«Sannhetene som vi tok imot i 1841, '42, '43 og '44, skal nå studeres og forkynnes.» Manuscript Releases, bind 15, 371.

«Advarselen er kommet: Intet må få slippe inn som vil forstyrre grunnvollen for den tro som vi har bygd på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskapet, og helt siden da har jeg stått framfor verden, tro mot det lys som Gud har gitt oss. Vi har ikke til hensikt å ta føttene bort fra den plattform som de ble satt på, mens vi dag for dag søkte Herren i alvorlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lyset som Gud har gitt meg? Det skal være som Klippen fra evighet. Det har ledet meg helt siden det ble gitt.» Review and Herald, 14. april 1903.

Judas er ikke et symbol på Sanhedrinet, sammensatt av saddukeere og fariseere; Judas var en av de tolv disiplene. Han var en del av paktsbruden, som Kristus stod i begrep med å ekte ved pinse. Forræderiet mot de utstøtte kommer fra Judas, den laodikeiske syvendedags adventistkirke. De fremstilles ved mange symboler, slik som levittene som blir forkastet av Paktens Budbærer i Malaki 3. Levittene blir skilt ut ved den renselsen, og deres tall er 25, enten de er trofaste eller utro. Levittene blir rensset på forhånd før de blir løftet opp som et offer, som i fordums år.

Og han skal sitja som den som smeltar og reinsar sølv; og han skal reinsa Levis søner og løytra dei som gull og sølv, så dei kan bera fram for Herren eit offer i rettferd. Då skal offergåva frå Juda og Jerusalem vera til glede for Herren, som i gamle dagar og som i tidlegare år. Malaki 3:3, 4.

Levittene er offergaven, for de gjenspeiler fullkomment Kristi karakter, han som er den store offergave. Når disse tjuefem levittene løftes opp som en offergave, bøyer de tjuefem falske levittene seg for solen i Esekial 8.

Judas representerer ikke bare en ugudelig levitt, men han er også en ugudelig prest som er blitt forberedt i tretti år, slik dette fremstilles ved Judas' tretti sølvpenge.

Da Judas, han som hadde forrådt ham, så at han var blitt dømt, angret han seg og bar de tretti sølvpengene tilbake til yppersteprestene og de eldste og sa: Jeg har syndet ved å forråde uskyldig blod. Men de sa: Hva kommer det oss ved? Se du til det selv. Og han kastet sølvpengene ned i templet, gikk bort og hengte seg. Matteus 27:3–5.

De tretti sølvpengene som Judas kastet fra seg, representerer Paktens Budbærer som kaster ut (renser bort) slagget (falskt sølv) i Malaki 3. Dette ugudelige presteskap ble fremstilt ved Korahs, Datans og Abirams opprør og opprørerne i 1888. Det ugudelige presteskapet blir oppslukt når De

forente stater, jorddyret, åpner sin munn. Deretter ødelegger ild deres etterfølgere under den fulle utgytelse av senregnet, som begynner ved søndagsloven.

Jomfrufødselen som et tegn på Kristi tid representerer tegnet på de vise jomfruene i de siste dager. I den perioden vil Sanhedrinet, den laodikeiske syvendedags adventistkirke, søke etter et tegn, men vil være ute av stand til å se det eneste tegnet som er gitt til Laodikea. Tegnet for den store skare, arbeiderne i den ellevte time, er å se menn og kvinner holde sabbaten på den syvende dag i prøvelsens tid under søndagsloven. Tegnet på resten i deres strid med det tidligere paktsfolket er sabbaten i det syvende år, som representerer adventismens grunnvoller, identifisert som den sentrale søyle på begge Habakkuks hellige tavler. Tegnet som er gitt til laodikeisk adventisme, er Jonas' tegn, som blir behandlet i dialogen mellom Kristus og Peter.

Da Jesus kom til traktene omkring Cæsarea Filippi, spurte han sine disipler og sa: Hvem sier folk at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sa: Noen sier at du er Johannes Døperen; andre Elias; og andre igjen Jeremias eller en av profetene. Han sier til dem: Men hvem sier dere at jeg er?

Da svarte Simon Peter og sa: Du er Kristus, den levende Guds Sønn. Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon Barjona; for kjøtt og blod har ikke åpenbart deg dette, men min Far som er i himmelen. Og jeg sier også deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet; og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. Og jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike; og det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen; og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen.

Da påla han sine disipler at de ikke skulle si til noen at han var Jesus Kristus. Matteus 16:13–20.

Tegnet for Sanhedrinet, og derfor også adventismen, er Jonas' tegn. Simon Barjona føres inn i avsnittet som et symbol på en paktsmann, for hans navn står nå foran å bli forandret. Abrams navn ble forandret ved pakten. Sauls navn ble forandret til Paulus. Jakobs navn ble forandret til Israel. Disse tre vitnene stadfester at når en bibelsk persons navn blir forandret, representerer vedkommende en paktsmann, og typifiserer derfor det siste paktsfolket, som er de hundre og førtifire tusen. Disse tre vitnene stadfester også at en paktsmanns navn representerer den profetiske symbolikken som er knyttet til den personen hvis navn blir forandret. Saul betyr «utvalgt», for han var utvalgt til å bære evangeliet til hedningene. Hans navn ble forandret til Paulus, som betyr liten, for han var i sine egne øyne den minste av apostlene, fordi han hadde forfulgt Guds menighet. Jakob, den som fortrenger, fikk sitt navn forandret, og likeså sin erfaring, til en seierherre, slik Israel betyr. Peters navn var Simon, som betyr en som hører; og Barjona, som betyr Jonas' sønn.

Peter representerer Jonas siste slektledd, for han var Jonas sønn. Jona betyr «due», og Simon er den som hørte duens budskap, og Simon Barjona hadde hørt budskapet om Jesu salvelse da Han ble døpt og ble Jesus Kristus, og Den Hellige Ånd steg ned i skikkelse av en due. Jonas budskap var duens budskap, som representerte Jesu salvelse med kraft ved Hans dåp. Jonas budskap ble fremstilt ved at Jona var tre dager i buken på en hval. Disse tre dagene er de tre dagene fra påske til de første frukters høytid, som er forbilder på Kristi dåp og på Jonas tid i hvalens buk.

Jonas' tegn er tegnet på Kristi salvelse ved Hans dåp, hvilket er et forbilde på nedstigningen av engelen i Åpenbaringen atten den 11. september. 11. september innledet en tredelt prøveprosess, fremstilt ved Jonas' tre dager. Disse tre trinnene er også illustrert i millerittenes historie. 11. august 1840 markerte prøven for den første engelen, 19. april 1844 prøven for den andre engelen og 22. oktober 1844 den tredje prøven. Disse tre trinnene representerer 11. september, 18. juli 2020 og søndagsloven.

Ved søndagsloven blir Jona spyttet ut av munnen på en fisk, nettopp der Kristus spyr Laodikea ut av sin munn, hvilket er nettopp der Bileams esel åpner sin munn og taler, hvilket er nettopp der Johannes Døperens far Sakarja taler, hvilket også er der De forente stater taler som en drage. Jona gir deretter den siste advarselen til verden som symbolet på dem som ble oppreist med Moses og Elia i 2024. Disse sjelene døde i Sodomas og Egypts gater, og blir deretter oppreist som Esekiels mektige hær. Ved sin oppstandelse blir de Jona-tegnet, for han representerer dem som har dødd og er blitt oppreist for å gi det siste budskapet til Ninive. Jona i hvalens buk, Daniel i løvehulen, Johannes i gryten med kokende olje representerer de hundre og førtifire tusen som har erfart en symbolsk død og oppstandelse. Salvelsen ved 11. september fram til oppstandelsen av Esekiels mektige hær representerer Kristi dåp fram til hans oppstandelse.

Fariseerne kom også sammen med saddukeerne, og for at friste ham bad de ham om at vise dem et tegn fra himmelen. Men han svarte og sa til dem: Når det blir kveld, sier dere: Det blir pent vær; for himmelen er rød. Og om morgenen: I dag blir det uvær; for himmelen er rød og truende. Hyklere! Dere kan tyde himmelens utseende, men tidens tegn kan dere ikke tyde. En ond og utro slekt krever tegn; og intet tegn skal gis den uten profeten Jonas' tegn. Og han forlot dem og gikk bort. Matteus 16:1–4.

Det største mirakelet var oppvekkelsen av Lasarus.

«Ved å drøye med å komme til Lasarus, hadde Kristus et barmhjertighetsformål overfor dem som ikke hadde tatt imot Ham. Han ble borte, for at Han ved å oppreise Lasarus fra de døde kunne gi sitt gjenstridige, vantro folk enda et bevis på at Han virkelig var «oppstandelsen og livet». Han nødig gav opp alt håp for folket, de stakkars, villfarne sauene av Israels hus. Hans hjerte brast på grunn av deres ubotferdighet. I sin barmhjertighet hadde Han til hensikt å gi dem enda et bevis på at Han var Gjenoppretteren, den Ene som alene kunne føre liv og udødelighet fram i lyset. Dette skulle være et bevis som prestene ikke kunne feiltolke. Dette var grunnen til at Han drøyde med å gå til Betania. Dette høyeste av mirakler, oppvekkelsen av Lasarus, skulle sette Guds segl på Hans gjerning og på Hans krav på guddommelighet.» Alfa og Omega, 528, 529.

Kristus drøyde før Han oppreiste Lasarus, og Lasarus var ikke bare det «kronende mirakel», han var også «seglet» på Guds verk. I avsnittet er Jonas' tegn det eneste tegn for den utro og onde slekt. Det er viktig å se at tidspunktet for beseglingsprosessen er meget bestemt. I avsnittet vi behandler, der Peters navn blir forandret, får vi vite at Jesus fra det tidspunkt av begynte å åpenbare at Han skulle dødes, men i det siste verset Matteus nedtegner, heter det: «Da bød han sine disipler at de ikke skulle si til noen at han var Jesus Kristus.» Og i det aller neste verset nedtegner han: «Fra den tid begynte Jesus å gjøre kjent for sine disipler hvordan han måtte gå til Jerusalem og lide meget av

de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde og bli drept og oppreises den tredje dag.»

Avsnittet begynner med at Jesus spør hvem folk mener at Han er, og deretter følger et oppfølgingsspørsmål hvor Han spurte disiplene hvem de mente at Han var.

Da Jesus kom til traktene ved Cæsarea Filippi, spurte han sine disipler og sa: Hvem sier folk at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sa: Noen sier at du er Johannes Døperen; andre Elias; atter andre Jeremias eller en av profetene. Han sier til dem: Men dere, hvem sier dere at jeg er?
Matteus 16:13–15.

Da Peter svarer, fastslår han at Jesus var Kristus og den levende Guds Sønn. Ordet Kristus er det greske ordet for det hebraiske ordet Messias. Jesus reiser spørsmålet om hvem Han er, og leder disiplene til erkjennelsen av at Han er Messias, men underretter dem straks om at de ikke skulle si det til noen. Fra den tid begynte Han å undervise om at Han ville oppfylle de tjette veimarkene i de tre siste kapitlene i Matteus, men det var av nødvendighet slik at sannhetene knyttet til Kristus måtte åpenbares på en trinnvis måte.

Vi vil fortsette disse messianske veimarkene i den neste artikkelen.

Alfalyset til den tredje engelen

«Høsten 1846 begynte vi å holde Bibelens sabbat og å lære og forsvare den. Min oppmerksomhet ble først rettet mot sabbaten mens jeg var på besøk i New Bedford, Massachusetts, tidligere samme år. Der ble jeg kjent med eldste Joseph Bates, som tidlig hadde tatt imot adventtroen, og som var en virksom arbeider i saken. Eldste B. holdt sabbaten og framholdt dens betydning. Jeg følte ikke dens betydning, og mente at eldste B. tok feil ved å dvele mer ved det fjerde bud enn ved de andre ni. Men Herren gav meg et syn av den himmelske helligdom. Guds tempel ble åpnet i himmelen, og jeg ble vist Guds ark, dekket av nådestolen. To engler sto, én ved hver ende av arken, med vingene utbredt over nådestolen og ansiktene vendt mot den. Engelen som ledsaget meg, fortalte meg at disse framstilte hele den himmelske herskare, som med ærbødig ærefrykt skuet mot den hellige loven som var skrevet med Guds finger. Jesus løftet lokket av arken, og jeg så steintavlene som de ti bud var skrevet på. Jeg ble forundret da jeg så det fjerde bud midt i selve de ti forskriftene, omgitt av en mild glorie av lys. Engelen sa: 'Det er det eneste av de ti som definerer den levende Gud som skapte himlene og jorden og alle ting som er der. Da jordens grunnvoller ble lagt, da ble også sabbatens grunnvoll lagt.'» Testimonies, bind 1, 75.

Omega-lyset til den tredje engel

«De som har samfunn med Gud, vandrer i Rettferdighetens sols lys. De vanærer ikke sin Gjenløser ved å forderve sin vei for Gud. Himmelsk lys skinner over dem. Etter hvert som de nærmer seg avslutningen på denne jordens historie, øker deres kunnskap om Kristus og om profetiene som angår ham, i høy grad. De er av uendelig verdi i Guds øyne; for de er i enhet med hans Sønn. For dem er Guds ord av overmåte stor skjønnhet og herlighet. De ser dets betydning. Sannheten blir åpenbart for dem. Læren om inkarnasjonen er omgitt av et mildt skjær. De ser at Skriften er nøkkelen som låser opp alle mysterier og løser alle vanskeligheter.

De som har vært uvillige til å ta imot lyset og vandre i lyset, vil være ute av stand til å forstå gudsfryktens mysterium; men de som ikke har nølt med å ta opp korset og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.» The Southern Watchman, 4. april 1905.